

Dance Macabre.

"Ik weet niet waar mijn plaats is."

Vergeeten waar men twee weken geleden nog zat. Dat belooft wat.

Een welkomstwoord als korte inleiding. De dansleraar wordt uitgedaagd.

We beginnen met de Engelse wals en heel misschien redden we het tot een Weense.

Of was het andersom? Maar daartussen ligt veel aan oefening en spel, kommer en kwel.

De koekoek koekoekt wat onrustig. Komt nog niet helemaal op gang.

Woud der verwachting.

Klarinetten nemen revanche.

De stemming moet nog komen.

Even stemmen voor de Dood.

"Speel maar een goede a

Stem op kleur van een ander.

Blijf maar een a spelen."

De inzet volgt. Pas later gelijk.

"Niet te vlug hier. Jullie kunnen het te goed.

Hier kun je niet meer jagen, wel fout inzetten."

"Wat staat daar?"

"Niks."

"Dan hoef ik je ook niet te horen."

"Als je luistert, waarom zou je dan tellen? Luister dus."

"Denk omhoog, maar een gis is lager dan je denkt. Tenminste hier."

"Je begint overal, behalve daar."

"Een eis is een fis, wat mij betreft, als je maar hoog intoneert."

Een wanhoopskreet: "Er gebeurt zo veel om me heen."

Degene die dat zegt, zit dan ook middenin.

"Als ik maar steeds op een andere plaats struikel, is het niet zo erg."

"Ik denk dat het nu pauze is."

In de voorjaarszon. Velen zitten op een stoel, terwijl alleen de dirigent daar recht op heeft, want die stond al die tijd.

De leeuw mag brullen tussendoor.

"Violen, durf hem te laten grommen.

Met een brede vette stok. Ben baas over de leeuw.

De leeuw gromt."

"Hadden we nog een ander stuk? De Dance Macabre."

"Speel. Je mag hier alleen. Geniet ervan.

Luister naar de rest. Hopen dat het niet te veel wordt.

Weet wat je aan luisteren hebt."

"Alle strijkers mogen zich solist voelen."

"Dit is een heel breekbaar stukje hier."

"Nu oefenen we met twaalf stemmen, waarvan er drie niet aanwezig zijn.

Zijn er toch nog negen."

"Ik heb een hekel aan pedalen."

"Het waren mijn handen. Geen pedalen. Ik was verlamd."

De teddybear houdt de swing erin.

"Heb jij na Da Capo nog iets terug kunnen vinden?"

"Zelfs zonder tellen kun je het aan mij zien. Let maar op mij."

"Ik ben maar een tel te vroeg. Dat is niet veel toch? Ik heb alle noten wel gespeeld."

"Dat had niet gehoeven. Ik sla ze wel."

"Ik hoor alleen maar boogjes. Ik wil geen boogjes horen."

"Ik kon niet horen wie er het eerst klaar was, maar toch gefeliciteerd"

Terug naar de Dood, die even naar de achtergrond verdwenen leek.

Hij ligt eeuwig op de loer. Net als de leeuw. Hij laat niet af.

Zijn zeis is altijd wakker.
We spelen hem aan stukken.
Stuk voor stuk klinkt het wel goed.
Tot slot dansen wij zijn dans.
Van het begin tot in het einde.
Een trage start. Het donkert snel.
Eenieder speelt zijn eigen spel.
Redden wij dat wel?
De dirigent doet niet aan stoppen.
Hij heeft zijn werk gedaan en laat ons gaan.
Wij naderen de laatste noot.
Hij krijgt ons niet klein, die Magere Hein.
Wij hebben met de Dood gedanst.
Nu gaan we weer dansen met het Leven.

"Het was voor mij een waar genoeg."

"Voor ons ook."

Inge Gorris
24 april 2010.